

УДОСКОНАЛЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ В ОХОРОНІ ПРАВОПОРЯДКУ ОРГАНІВ ПОЛІЦІЇ І МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

НОВІЧЕНКО Андрій - доктор філософії, докторант Харківського національного університету внутрішніх справ

DOI: <https://doi.org/10.32782/NP.2024.1.13>

Виходячи з визнання людини, її прав і свобод найвищою цінністю, правоохоронні органи займають одне з головних місць у державному механізмі, виконуючи найважливіші правоохоронні функції щодо забезпечення конституційної законності та правопорядку.

До найважливіших сучасних завдань держави належать такі аспекти, як охорона громадського порядку та забезпечення громадської безпеки. Основний спектр функцій у питаннях регулювання суспільного порядку та забезпечення громадської безпеки покладено на правоохоронні органи, насамперед на поліцію. Поліція та інші державні органи, а також громадські об'єднання здійснюють безперервну роботу щодо усунення правопорушень.

Для ефективної реалізації та подальшої дії вищевказаних завдань при взаємодії поліції та різних громадських формувань необхідним є нормативно-правове забезпечення їх діяльності. З поступовими змінами до чинного законодавства України доцільним стає питання щодо удосконалення нормативно-правової бази взаємодії правоохоронних органів та територіальних громад щодо охорони та забезпечення правопорядку.

Ключові слова: територіальна громада, населення, поліція, правопорушення, взаємодія, правопорядок.

Постановка проблеми

До найважливіших сучасних завдань належать такі аспекти, як охорона громадського порядку та забезпечення громадської безпеки.

Основний спектр функцій у питаннях регулювання суспільного порядку та забезпечення громадської безпеки покладено на правоохоронні органи, насамперед на поліцію. Поліція та громадські формування здійснюють безперервну роботу щодо усунення правопорушень, використовуючи правові засоби, які, у силу змін, що відбуваються в Україні, у тому числі і в правоохоронній структурі, повинні постійно удосконалюватись.

Стан дослідження проблеми

Науково-теоретичними дослідженнями правозабезпечувальної складової в охороні правопорядку займалися такі вчені: О.М. Бандурка, О.К. Безсмертний, Р.А. Калюжний, А.Т. Комзюк, В.І. Курило, В.Д. Бакуменко, А.М. Колодій, С.М. Серьогін, А.Ф. Ткачук, Ю.М. Тодика, М.М. Тищенко, О.І. Остапенко, В.Я. Тацій, О.Н. Ярмиш та інші. Питання щодо удосконалення нормативно-правової забезпеченості взаємодії поліції та територіальної громади, щодо охорони правопорядку необхідно досліджувати на постійній основі, адже зміни в державі та суспільстві зумовлюють потребу додаткових досліджень та певних корегувань (доповнень) у чинне законодавства України.

Мета дослідження полягає в дослідженні нормативно-правового забезпечення взаємодії в охороні правопорядку органів поліції та її удосконаленні.

Наукова новизна дослідження

Уряд України сьогодні особливу увагу приділяє підвищенню ролі держави у сфері забезпечення законності та правопорядку в країні, охороні законних прав та інтересів громадян. У рамках реформи правоохоронної системи було прийнято низку законів, спрямованих на корінне покращення діяльності органів поліції, намічені конкретні шляхи подальшого вдосконалення їх діяльності у боротьбі зі злочинністю та дотримання правопорядку в сучасних умовах воєнного стану. Крім того, така діяльність поліції повинна впроваджуватись із взаємодією з населенням, територіальними громадами тощо, а отже, така взаємодія (яка є порівняно новою для держави) має своє закріплення у нормативно-правових актах, які потребують додаткове дослідження, на що й направлена стаття.

Виклад основного матеріалу

Правопорядок є метою правового регулювання, для його результату щодо забезпечення видаються правові та правозастосовні акти, формується конституційно-правовий механізм, пов'язаний з їх спеціальним призначенням та виконуваних ними правоохоронних функцій.

Конституційно-правовий механізм забезпечення правопорядку є комплексним інститутом правоохоронної діяльності, регульований системою правових норм, що визначають призначення, цілі та завдання функціонування уповноважених суб'єктів (державних та муніципальних органів, об'єднань громадян) щодо забезпечення правопорядку. Структура такого механізму забезпечення правопорядку обумовлена динамічною та статичною її складовими, які системно утворюють такі елементи: об'єкт (відносини, що формують правопорядок), суб'єкти (органи публічної влади, недержавні об'єднання, громадяни, які беруть участь у його забезпеченні), зміст (права та обов'язки суб'єктів із забезпечення правопорядку) та кошти (інструменти забезпечення правопорядку).

У правоохоронній системі особливо важлива роль органів поліції, які за допомогою певних форм та методів здійснюють

різні види діяльності (адміністративну, оперативно-розшукову, слідчу, дізнання) як взаємопов'язані та взаємозумовлені напрями діяльності, загальна мета яких зводиться до забезпечення правопорядку, конституційних прав та свобод громадян.

У механізмі правового регулювання управління органами поліції можна виокремити дві складові частини – статичну та динамічну [1, с. 111]. Де статична частина вміщує в себе норми права, що упорядковують реалізацію специфічного управління правоохоронними органами. Реалізація управління правоохоронними органами (принципи, методи, форми тощо) регламентується динамічною складовою.

Механізм правового регулювання управління органами поліції – це динаміка, забезпечення реального функціонування всієї статичної єдності елементів [1, с. 111].

Статична і динамічна складові частини правового механізму управління органами поліції є рівноцінними за своїм значенням та роллю в самому механізмі. Проте без належним чином налагодженого статичного складника ефективність усього механізму буде мінімальною: статична складова частина забезпечує належне функціонування динамічного складника [2].

Невід'ємною складовою частиною механізму правового регулювання управління органами поліції є правове забезпечення, тобто статичний складник. Його особливе значення підкреслюється тим, що в сучасному суспільстві, яке характеризується державною організацією, базова управлінська діяльність опосередковується правовим регулюванням, оскільки лише за допомогою права, яке завдяки низці власних сутнісних ознак є найбільш дієвим засобом регулювання суспільних відносин, а також правового інструментарію можливе забезпечення оптимального функціонування соціальної системи та досягнення визначених перед суспільством цілей [3].

Таким чином, для ефективності функціонування управління правоохоронними органами виникає необхідність у формуванні певної нормативно-правової бази. Метою її створення є розподіл функцій, регулювання специфікою виконання завдань, які

покладаються на органи поліції та умови створення функціонування такого управління в цілому. Модернізація правоохоронних органів неможлива без дієвого механізму забезпечення правопорядку, у якому поліція займає найважливіше місце, виконуючи одне з ключових завдань із забезпечення державного захисту прав і свобод людини.

Забезпечення правопорядку означає нормативно-правове впорядкування суспільних відносин від явищ, що становлять загрозу порушенню гарантованих державою прав і свобод людини і громадянина. Цільове призначення правопорядку включає в себе забезпечення особистої безпеки громадян та громадської безпеки, що передбачає участь у конституційно-правовому механізмі його забезпечення як державних, так і недержавних структур. Тому дослідниками обґрунтовано зазначається, що державна система забезпечення правопорядку не може успішно функціонувати без допомоги громадських об'єднань та громадян. Перед ними стоїть завдання зайняти власне місце серед політико – правових інститутів, що відповідає, з одного боку, внутрішнім потребам та інтересам, а з іншого – потребам та інтересам всього суспільства. Таке двоїсте завдання дозволяє віднести діяльність громадських об'єднань до політичної системи, яка встановлює рамки взаємодії державних органів із учасниками суспільно-політичних відносин.

По суті, взаємодія поліції з громадськістю має на меті розширити соціальну базу правопорядку, активізувати різні форми самоврядування громадян щодо правоохоронної діяльності, розширити коло суб'єктів забезпечення правопорядку та сприяти зниженню кримінальних та адміністративних проявів. Предметом взаємодії правоохоронних органів з громадськими об'єднаннями у сфері забезпечення правопорядку є організаційно-правове регулювання спільної діяльності цих структур щодо його забезпечення.

Ефективність забезпечення правопорядку правоохоронними органами (насамперед поліцією) досягається в тому числі через їх конструктивну співпрацю з громадськими формуваннями. І для встановлення такої

ефективної взаємодії насамперед необхідна відповідна правова база.

Вищезазначені аспекти повинні забезпечуватись проведенням систематичної роботи з удосконалення нормативно-правової бази діяльності поліції, що регулює охорону громадського порядку та забезпечення громадської безпеки.

На теперішній час в Україні регулюють основні засади правового забезпечення управління органами поліції та участь територіальних громад щодо охорони громадського порядку як один із напрямів взаємодії правоохоронних органів наступні нормативно-правові акти:

1) міжнародно-правові акти: Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 р., Декларація про поліцію від 8 травня 1979 р., Європейський кодекс поліцейської етики від 19 вересня 2001 р., Кодекс поведінки посадових осіб із підтримання правопорядку від 17 грудня 1979 р. тощо;

2) Конституція України, у якій регламентовано конституційні вимоги щодо захисту та охорони прав, законних інтересів та свобод громадянина та людини. Крім того, Конституція є підґрунтям основних засад щодо забезпечення та охорони правопорядку, які мають більш детальний свій вираз у Законах та інших підзаконних нормативно-правових актів;

3) Закони України, зокрема: «Про Національну поліцію», «Про державну прикордонну службу України», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону», «Про громадські об'єднання» тощо. У Законах України детально визначають загальні засади діяльності, правовий статус та специфіку управління правоохоронних органів;

4) підзаконні нормативно-правові акти, які розділяються на види залежно від суб'єкта, який їх видає: а) укази та розпорядження Президента України, б) постанови й розпорядження Кабінету Міністрів України, в) нормативні акти центральних органів виконавчої влади у виразі наказів, інструкцій і положень, нормативні акти місцевих органів виконавчої влади та органів місце-

вого самоврядування. Зокрема, постанова КМ України від 28.10.2015 р. № 877 «Про затвердження Положення про Національну поліцію», Постанова КМ України від 16 вересня 2015 р. № 730 «Про утворення територіальних органів Національної поліції та ліквідацію територіальних органів Міністерства внутрішніх справ», Наказ МВС України «Про затвердження Інструкції з організації діяльності дільничних офіцерів поліції» від 28.07.2017 р. № 650, Наказ МВС України «Про затвердження Положення про патрульну службу МВС» від 02 липня 2015 р. № 796 тощо;

5) затвержені і зареєстровані відповідно до чинного законодавства України статuti громадських формувань з охорони громадського порядку та державного кордону. Нормативно-правові акти України створюють основу для прийняття Статутів громадських формувань, у яких визначають організаційні аспекти проведення подальшої діяльності таких об'єднань та регламентують засади її впровадження щодо охорони та забезпечення правопорядку (принципи, мета, завдання, компетенція, права, обов'язки тощо).

Статuti територіальних громад визначають правовий статус цих об'єднань. Правовий статус як правове становище – це сукупність прав і обов'язків фізичної та юридичної особи, зазначаючи при цьому, що в концентрованому вигляді правовий статус відображається у законах, положеннях, статутах, інших нормативно-правових актах про ці органи, підприємства, установи і організації [4, с. 30–32].

С.Г. Стеценко вважає, що адміністративно-правовий статус суб'єкта правовідносин – це сукупність його прав, обов'язків та гарантій реалізації останніх, визначена в нормативних актах [5, с. 90].

Структуру адміністративно-правового статусу поділяють на наступні елементи: а) цільовий блок – це норми, що визначають мету, завдання, функції суб'єкта; б) структурно-організаційний – норми, пов'язані з регулюванням порядку створення, організації, діяльності та підпорядкованості суб'єкта; в) компетенційний – норми, які закріплюють сферу компетенції та відповідальність працівників (учасників) [6, с. 13].

Зміст адміністративно-правового статусу громадських формувань з охорони громадського порядку і державного кордону слід розуміти як систему законодавчо урегульованих, переважно нормами адміністративного права, елементів цільового, організаційного та компетенційного характеру, які визначають правове становище зазначених суб'єктів у процесі взаємодії з правоохоронними органами щодо охорони громадського порядку і державного кордону [7, с. 100].

Слід зазначити, що кожна соціально-економічна чи політична зміна, що відбувається, у державі ставить перед поліцією нові цілі та завдання у сфері охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки, оскільки саме поліція, згідно з чинним законодавством, є ключовим суб'єктом такої діяльності.

У зв'язку з цим поліцейська діяльність потребує постійної модернізації, у рамках якої має на безперервній основі здійснюватися технічне та кадрове переоснащення правоохоронних органів, зміцнення морально-психологічного клімату в службових колективах, підготовка та відбір кваліфікованих та чесних співробітників. Усе це сприятиме професійному та моральному зростанню.

Протиправні посягання на громадський порядок та безпеку повинні піддаватися протидії завдяки комплексом заходів превентивного, припиняючого характеру. Поліція в цьому випадку застосовує комплекс заходів, до якого входять примус, забезпечення провадження щодо адміністративних правопорушень, адміністративних покарань.

Вищезазначені аспекти мають забезпечуватись проведенням систематичної роботи з удосконалення нормативно-правової бази діяльності поліції, що регулює охорону громадського порядку та забезпечення громадської безпеки.

Громадський порядок та громадська безпека є фундаментальними елементами безпеки громадян, суспільства та держави. Виходячи з обстановки, що склалася в Україні, не можна визнати їхній стан задовільним. Це пояснюється наступними причинами:

1) зростання кількості адміністративних та кримінальних правопорушень у сфері громадського порядку та безпеки громадян;

2) латентність таких видів правопорушень;

3) суспільно-економічні та умови воєнної агресії Російської Федерації, що спричинили збільшення числа осіб без певного місця проживання, які вчинили правопорушення, що посилює загрозу безпеці суспільства та держави.

Категорії «громадський порядок» та «громадська безпека» застосовують як дві частини одного цілого. У всіх нормативних актах ці два поняття не поділяють, їх використовують завжди разом.

У Законі України «Про особливості забезпечення громадського порядку та громадської безпеки у зв'язку з підготовкою та проведенням футбольних матчів» у ст. 1 роз'яснюється поняття «громадський порядок» – сукупність суспільних відносин, що забезпечують нормальні умови життєдіяльності людини, діяльності підприємств, установ і організацій під час підготовки та проведення футбольних матчів шляхом встановлення, дотримання і реалізації правових та етичних норм [8].

А ст. 1 Закону України «Про національну безпеку України» закріплює, що громадська безпека і порядок – захищеність життєво важливих для суспільства та особи інтересів, прав і свобод людини і громадянина, забезпечення яких є пріоритетним завданням діяльності сил безпеки, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб та громадськості, які здійснюють узгоджені заходи щодо реалізації і захисту національних інтересів від впливу загроз [9].

Аналізуючи це поняття, виникає питання, що таке громадський порядок. Тому видається доцільним додати до ст. 1 цього Закону окремий пункт з визначенням поняття «громадський порядок» та викласти наступним чином: громадський порядок – суспільні відносини, що виникають і що розвиваються в умовах відсутності негативних факторів, які можуть внести будь-які порушення у звичну життєдіяльність громадян, їх розвиток.

А громадська безпека є не що інше, як стан захищеності людини та громадянина, матеріальних та духовних цінностей суспіль-

ства від злочинних та інших протиправних посягань, соціальних та міжнаціональних конфліктів, а також від надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру. Цей Закон є фундаментальним документом, що визначає державну політику в цій сфері. У ньому міститься перелік основних профілактичних заходів, а також наводиться перелік методів та способів, спрямованих на вдосконалення нормативної правової бази в напрямі забезпечення громадської безпеки. Важливою особливістю є створення державних систем моніторингу за станом суспільної безпеки, розробка та подальше впровадження цільових програм.

Громадську безпеку можна визначити у вузькому та широкому сенсі. У широкому сенсі громадська безпека торкається різних сфер суспільних відносин, включаючи також суспільний порядок. І вузьке розуміння громадської безпеки включає сферу громадського порядку під час проведення конкретних робіт.

Під правовою основою охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки розуміється сукупність нормативних правових актів міжнародного та внутрішньодержавного рівня, що регулюють діяльність працівників у зазначеній сфері.

Як зазначалося вище, категорії громадський порядок та громадська безпека багатогранні. У зв'язку з цим у різних галузях права їм приділяється велика увага. Так, у кримінальному законодавстві їм присвячено розділ IX «Кримінальні правопорушення проти громадської безпеки». Якщо розглядати адміністративне законодавство, яке представляє великий інтерес для дослідження, то в КУпАП зазначеним категоріям присвячено главу 14, де містяться норми, що передбачають адміністративну відповідальність за вчинення протиправних діянь, що порушують громадський порядок та громадську безпеку, але для більш точного розуміння норм адміністративного законодавства у сфері громадського порядку та громадської безпеки слід враховувати і інші нормативно-правові акти України.

Особливого значення для України мають питання правового регулювання сфери проведення масових заходів, де громад-

ський порядок та громадська безпека є пріоритетними напрямками діяльності правоохоронних органів. У свою чергу, діяльність поліції в цих сферах також регламентована нормативно-правовими актами (Наказ МВС № 773 від 10.08.2016 «Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку»).

В Україні діяльність із забезпечення зазначених правових категорій відводиться співробітникам патрульної служби поліції. Патрульний поліцейський виконує основну роботу щодо громадського порядку та громадської безпеки, особливо на об'єктах транспортної інфраструктури. Важливо, що така робота виконується при взаємодії з громадянами, наприклад, якщо виникає якась надзвичайна ситуація або вчиняється адміністративне чи кримінальне правопорушення. У цьому випадку співробітник патрульної служби повинен надати допомогу або сприяння у вирішенні ситуації різного характеру.

Цей вид діяльності має власну специфіку. Це обґрунтовується тим, що керівник правоохоронних органів та командир строювого підрозділу патрульної служби на постійній основі має проводити комплекс заходів, що полягає в організації розміщення та використання сил і засобів, спрямованих на досягнення найбільш ефективного дотримання громадського порядку та громадської безпеки.

До таких заходів належать:

- 1) визначення районів та ділянок місцевості, де є необхідність розстановки нарядів поліції;
- 2) визначення обов'язкового часу розміщення особового складу, а також використання автотранспорту для патрулювання;
- 3) розробка та прийняття плану, що забезпечує використання сил та засобів поліції;
- 4) управлінська діяльність нарядами патрульної служби.

Таким чином, громадський порядок та громадська безпека – взаємозумовлені, але не тотожні поняття. Суспільний порядок є ширшим поняттям. У зв'язку з цим перше створює умови реалізації другого.

Безпосереднє забезпечення правопорядку здійснюється підрозділами поліції. Фактична відстороненість муніципальних органів від участі у забезпеченні охорони правопорядку в умовах сучасної України призводить до того, що всю повноту відповідальності за забезпечення правопорядку на всіх рівнях територіальної організації держави несуть правоохоронні органи – від міст до селищ та сіл. Це породжує далеко не завжди виправдане перенесення негативного сприйняття населенням якості забезпечення правопорядку лише на владу.

У зв'язку з цим важливо організувати ефективну взаємодію поліції з органами місцевого самоврядування, спрямоване на забезпечення безпеки, правопорядку та реалізацію конституційних прав громадян, які проживають у відповідних адміністративно-територіальних одиницях. Враховуючи це, правову характеристику взаємодії правоохоронних органів та муніципальних органів у системі забезпечення правопорядку слід вибудовувати, виходячи з того, що перші є державними органами та належать до виконавчої гілки державної влади, а другі відповідно до Конституції України не входять у систему органів державної влади, але є органами публічної влади на муніципальному рівні.

Закон України «Про Національну поліцію» містить правові норми, що регламентують питання взаємодії органів місцевого самоврядування із підрозділами поліції (у числі принципів діяльності поліції законодавець закріплює принцип взаємодії та співробітництва; надавати підтримку розвитку громадських ініціатив у сфері запобігання правопорушенням та забезпечення правопорядку; а муніципальні органи повинні сприяти поліції під час виконання покладених на неї обов'язків; забезпечувати спільно з представниками органів місцевого самоврядування та організаторами зборів, мітингів, демонстрацій та інших публічних заходів безпеки громадян та громадський порядок тощо).

Іншим моментом, що зумовлює значимість питання, що розглядається, є відсутність уніфікованого нормативно-правового акту, що регулює питання взаємодії терито-

ріальних підрозділів правоохоронних органів із муніципальними органами.

Водночас немає нормативно чітко встановлених критеріїв оцінки ефективності взаємодії поліції та муніципальних органів. Основними критеріями оцінки ефективності аналізованої діяльності в цей час є якісні та кількісні показники, що відображають реалізацію окремих форм та напрямів їх взаємодії, які складаються в певних сферах. Серед таких сфер взаємодії органів місцевого самоврядування та поліції можна виділити організаційно-правову, правоохоронну та консультативно-інформаційну сфери. Між тим ефективність такої взаємодії залежить не тільки від його нормативно-правового регулювання, а й організаційно-аналітичної підготовки та матеріально-технічного оснащення суб'єктів взаємодії, здатності керівників підрозділів поліції та муніципальних органів конструктивно організувати та вибудувати їхню взаємодію.

Серед основних напрямів аналізованої взаємодії виділяють: обмін інформацією про стан правопорядку та заходи щодо його забезпечення; спільну розробку комплексних цільових програм та проведення окремих заходів; формування в поліції та органах місцевого самоврядування підрозділів, які відають питаннями їх взаємодії із забезпечення правопорядку на відповідній території.

Водночас також значущі такі форми їх співробітництва, як участь представників територіальних громад у координаційних нарадах керівників правоохоронних органів; спільна підготовка та узгодження проєктів нормативно-правових актів; взаємна участь у засіданнях та нарадах, що проводяться в органах місцевого самоврядування та правоохоронних органах;

проведення спільної профілактичної роботи; заслуховування звітів посадових осіб із питань забезпечення правопорядку тощо.

Взаємодія між поліцією та громадськими об'єднаннями дозволяє досягти їх узгоджених дій та рішень, консолідувати зусилля та продуктивно використовувати ресурси у забезпеченні правопорядку, залучити громадськість у вигляді органів місцевого самоврядування до забезпечення правопорядку

та безпеки. Належним чином організована взаємодія поліції та органів місцевого самоврядування із залученням громадськості сприятиме інформуванню населення про стан правопорядку та систему заходів, що комплексно вживаються органами місцевого самоврядування та поліцією щодо його забезпечення, ступеня участі інститутів громадянського суспільства у таких процесах, що якісно позначиться на профілактиці правопорушень на певній адміністративно-територіальній одиниці, посприє мінімізації протиправних проявів та підвищенню рівня правосвідомості мешканців.

Регламентація такої взаємодії інколи закріплюється у статутах громадських об'єднань, але це тягне за собою проблему, пов'язану з тим, що правоохоронні органи не можуть керуватися такими нормативно-правовими актами та не несуть відповідальності перед органами місцевого самоврядування. Тому доцільно б було прийняти Закон України «Про загальні засади партнерства органів державної влади та органів місцевого самоврядування», де будуть регламентуватись питання щодо взаємодії поліції та громадських формувань.

Висновки

Таким чином, узгоджена діяльність та співробітництво поліції з громадськими формуваннями є об'єктивною та перспективною потребою державно-правового розвитку України, які сприяють зміцненню правопорядку та ефективного забезпечення прав і свобод громадян, для продуктивного виконання такої діяльності (взаємодії) відповідні норми повинні мати своє закріплення на законодавчому рівні.

Крім того, доцільно б було закріпити норми, які б регулювали діяльність щодо охорони та забезпечення правопорядку постійних громадських формувань (громадська поліція), що б надало змогу розвантажити співробітників поліції та забезпечити більш ефективне здійснення діяльності щодо охорони громадського порядку, ще таким чином буде підвищуватись рівень довіри з боку населення до органів поліції, що є однією із головних задач щодо взаємодії. Але таке громадське формування не пови-

нно замінювати поліцію, його основними функціями мають бути охорона громадського порядку та профілактика правопорушень на певній адміністративно-територіальній одиниці.

Література

1. О. Безпалова. ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ОРГАНАМИ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ. Підприємство, господарство і право. Адміністративне право і процес. № 9/2017.

2. Безпалова О.І. Загальна характеристика адміністративно-правового забезпечення реалізації правоохоронної функції держави / О.І. Безпалова // Електронний науковий фаховий журнал «Порівняльно-аналітичне право». – 2015. – № 2. – С. 170–174. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.pap.in.ua/2_2015/52.pdf (дата звернення: 27.09.2022).

3. Ванчук І.Д. Спосіб правового регулювання: окремі аспекти / І.Д. Ванчук // Юридичний науковий електронний журнал. – 2014. – № 1. – С. 8. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.lsej.org.ua/1_2014/01.pdf (дата звернення: 27.09.2022).

4. Юридична енциклопедія: в 6 т./ редкол. : Ю.С. Шемшученко та ін. Київ : Укр. енцикл., 1998–2004. 736 с.

5. Стеценко С.Г. Адміністративне право України : навч. посіб. Київ : Атіка, 2007. 624 с.

6. Сіверін Д.В. Адміністративно-правовий статус органів державної виконавчої служби : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. / Харківськ. Національн. універс. внутріш. справ. Харків, 2014. 22 с.

7. О. М. Волуйко. УЧАСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ФОРМУВАНЬ В ОХОРОНІ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ І ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ: НОРМАТИВНІ ТА ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ. Прикарпатський юридичний вісник. Випуск 5(34), 2020.

8. Закон України «Про особливості забезпечення громадського порядку та громадської безпеки у зв'язку з підготовкою та проведенням футбольних матчів». (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 9, ст.64).

9. Закон України «Про національну безпеку України». (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 31, ст.241).

IMPROVEMENT OF REGULATORY AND LEGAL PROVISION OF COOPERATION IN LAW ENFORCEMENT OF POLICE BODIES AND LOCAL SELF-GOVERNMENT

Based on the recognition of a person, his rights and freedoms as the highest value, law enforcement agencies occupy one of the main places in the state mechanism, performing the most important law enforcement functions to ensure constitutional legality and law and order.

The most important modern tasks of the state include such aspects as the protection of public order and the provision of public security. A large number of subjects carry out their activities in the specified direction. The main spectrum of functions in matters of regulating public order and ensuring public safety is assigned to law enforcement agencies, primarily the police. The police and other state bodies, as well as public associations, carry out continuous work on the elimination of offenses.

For the effective implementation and further action of the above-mentioned tasks in the interaction of the police and various public formations, regulatory and legal support is necessary. With the gradual changes to the current legislation of Ukraine, the issue of improving the regulatory framework for the interaction of law enforcement agencies and territorial communities regarding the protection and maintenance of law and order becomes expedient.

Keywords: territorial community, population, police, law enforcement, interaction, law and order.